

udføres. Naar man saa, for at afsvæbne denne Modstand, giver efter, saa reiser der sig pludselig Modstand fra andre Sider, saa indeholder Forslaget ikke Noget for at være praktisk. Hvorledes man altsaa stiller sig med det Slags Lovforslag, vil man altid faae at høre, enten at de ere for vidtgaende, eller at de indeholde for Lidt og ere upraktiske. Det er en trivial Bemærkning, men det er en Bemærkning, man ofte har Leilighed til at gjøre. Jeg skal nu gaae nærmere ind paa, hvad der efter den ærede Rigsdagsmands Mening skulde bevise, at Forslaget var upraktisk. Med den store Erfaring, den ærede Rigsdagsmand har i det Capitel, har han viist, hvilken overordentlig Mængde Foranstaltninger der maa træffes angaaende en saadan Ansøgning, hvor mange Erklæringer der maa indhentes, og fra hvormange forskjellige Sider de maae samles; jeg kan ikke have Noget imod, at han fremdrog det, thi det kan jo ikke nægtes, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor en omstændelig Behandling kan føre til disse Vidtløftigheder. Naar han imidlertid indvendte, at Lovforslaget ikke indeholdt Noget om, paa hvad Maade der skulde gives Vedkommende Leilighed til at gjøre sig bekendt med Erklæringerne, saa skal jeg bemærke, at det er for at faae Lovforslaget lettere gennemført, at man lader Ministeren selv, eller, hvor det er Amtmanden, der afgjør det, da denne afgjøre, paa hvad Maade Indholdet af Erklæringerne skal komme til Vedkommendes Kundskab. Det er for at forringe de Ulemper, der, som fra een Side forsikret, ville flyde af Lovforslaget, at man vil lade den vedkommende Autoritet selv vælge, hvilken Fremgangsmaade den vil bruge, for at Ansøgeren kan blive bekendt med Indholdet af Erklæringerne. Det er altsaa et Forsøg paa at komme dem, der ere Modstandere af Forslaget, imøde, et Forsøg, som jeg mindst havde ventet fra den Side skulde blive benyttet som en Indvending mod Forslaget. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst indvendt, at der ikke er givet nogen Frist for Ansøgeren med Hensyn til, naar han skal ytre sig skriftlig om Erklæringerne; det behøves virkelig heller ikke, thi vil Ansøgeren ikke igjen indsende Ansøgningen, saa er der

Ingen, som ligger derved uden han selv. Han ansøger jo ikke om Noget, uden fordi han ønsker det, og forstinker han selv Sagen eller lader den endog heelt ligge, saa kan han kun gjøre det ved at opgive sit Dnsse, og det kan jo Ingen have Noget imod. Dersom han opholder Ansøgningen forlænge, eller, efter at have erfaret Erklæringernes Indhold og fundet dem grundede, putter den i sit Chatol istedetfor at indsende den paany, hvem skulde vel saa lide under det? Han selv og ingen Anden. Jeg troer saaledes ikke, det er nogen Indvending mod Forslaget, at der ikke er sat nogen Frist for ham; thi han er den Æneste, hvem det kan interessere, at Sagen bliver fremmet, og fremmet hurtigt. Den ærede Rigsdagsmand anførte tillige, saavidt jeg forstod ham, at det var upraktisk, at Ansøgeren ikke skulde gjøres bekendt med Erklæringerne, naar Ansøgningen bevilgedes. Det er ganske vist, at Erklæringerne godt kunne indeholde Ting, som det kan være af Bigtighed for Ansøgeren at blive bekendt med, men man har dog troet at burde opgive dette, naar Ansøgeren faaer det, han søger om; naar Ansøgningen bevilges, saa mener man, det ikke er absolut nødvendigt, at Ansøgeren behøver at see Erklæringerne. Der kunde jo i Erklæringerne indeholdes mange Ting om hans Person og om ham vedrørende Forhold, som vare aldeles urigtige, men man vil dog lade det fare, at han kommer til Kundskab derom, naar kun Ansøgningen bevilges. Det er for at hjælpe Loven frem, at der ikke gjøres større Fordringer end absolut fornødent. Den ærede Rigsdagsmand gjorde ogsaa opmærksom paa, at det ikke var bestemt i Forslaget, om Erklæringerne skulde tilsendes Ansøgeren i Original eller i Afskrift. Deraa har jeg allerede svaret: — det beroer paa vedkommende Autoritet, hvorledes den vil sende Erklæringerne; man har troet at maatte lade Autoriteterne have fuld Frihed i saa Henseende. Den ærede Rigsdagsmand har dernæst talt om, at Sagen kunde falde i Hænderne paa Hjælpere og Hjælperhjelpere; det har efter min Mening ikke Stort at betyde, thi jeg troer ikke, Dyrigheden staaer saaledes, at den skulde have Noget at frygte af disse Hjælperhjelpere. Naar man taler om Hjælperhjelpere paa denne Maade, saa